

Turbuly Lilla

Pestre el!

Rajzolta:
Bertóthy Ágnes

Móra

TURBULY LILLA

Pestre (f)el!

Bertóthy Ágnes
rajzaival

MÓRA KÖNYVKIADÓ

A szerző a mű írása idején a Pécsi Íróprogram jóvoltából az Oberpfälzer Künstlerhausban dolgozhatott.

Szerkesztette: Borda Réka

Minden jog fenntartva!

A kiadó könyveit kedvezménnyel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

© Turbuly Lilla, 2022

© Bertóthy Ágnes, 2022

© Móra Könyvkiadó, 2022

MÓRA KÖNYVKIADÓ – 1950 óta családtag

Az 1975-ben alapított

Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja

ISBN 978-963-603-054-4

Kiadja a Móra Könyvkiadó Zrt.,

Janikovszky János elnök-vezérigazgató

Felelős szerkesztő: Bolla Eszter

E-mail: mora@mora.hu • Honlap: www.mora.hu

Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

 magyar
nyomda termék
NYOMDA- ÉS PAPIRPARI SZÖVETSÉG

I. Mintha egy filmben lennénk

Ez volt az első jó napom, mióta Pestre költöztünk. Éppen úgy indult, mint a többi: vekkerrel (mert a telefonomra általában fel sem ébredek, csak erre az ezeréves csörömpölőre), fülem botját se mozgatással, aztán apu telefonjával, hogy most már tényleg muszáj felkelnem. És hogy ne felejtsem el, Istivel ötre megyünk a Fővám téri megállóban. Még ez is – gondoltam. Ahelyett, hogy vihetném haza egyenest a suliból, lófráljak vele egy órát, aztán járhatjuk a boltokat, hogy cipőt találjunk neki, ami ne legyen egy vagyon, de kitartson legalább egy hónapig, míg azt is szét nem rúgja.

Egy rendes családban ez nem az én dolgom lenne, de hát a miénk nem egy rendes család, apu meg képtelen eldönteni, hogy melyiket kéne megvenni, kivéve, ha az egész boltban csak egyetlen cipő akad, ami passzol Isti lábára. Ha kettő, akkor már tanácstalanul vakargatja a füle tövét, míg azt nem mondom, hogy ezt kéne, mert vastagabb a talpa, tépőzáras, meg anyámkínja, és még az öcsém extra satnya lábfejeről se esik le. Akkor megkönnyebbülten bólint, és azt mondja, mire is menne nélkülem. Ez persze költői kérdés, amit nem kell megválaszolni, neki nem is mondom, csak magamban, hogy semmire. Fogalmam sincs, hogy élt az alatt a két év alatt, amíg nem vele, hanem anyáékka laktunk. Mert az én apukám áldott jó ember, csak nagyon bizonytalan.

Annyira, hogy Pesten buszsofőrként kezdett, de egy hónap után át kellett ülnie villamosra, mert képtelen volt eldönteni, hogy jobbra vagy balra kanyarodjon, és állandóan eltévedt. Otthon nem volt gond, azt a két útvonalat, amelyiken húsz éve járt, ismerte, mint a tenyerét, de Pest más térszta. Elég volt egy útelterelés, és máris zenés városnéző buszozásra vitte az utasokat, mert a rádiót azért bekapcsolta nekik kárpótlásul. A villamos ellenben neki való: kötött pálya, és nem kell összevissza szlalomozni.

Isti egyébként nyolc éves, és tulajdonképpen nem egy balhész kisserác, de ha olyan napja van, meg tudja cincálni az idegeimet. És aznap olyan napja volt. Egyfolytában nyafogott valamiért. Szendvics helyett rántottát, a zöld pulcsija helyett a kéket akarta, mondtam is neki, hogy szerintem az ikrek ketten együtt se lesznek ilyen hisztisek, ha méltóztatnak végre megszületni. Anyukánk ugyanis ikreket vár az új férjével, és most a veszprémi kórházban fekszik, egészen addig, míg a srácok (vagy lányok, vagy is-is gyerekek, mert ezt eddig még nem sikerült megkukkolni a dokiknak) meg nem születnek. De az még öt hónap! És addig nekem kell „okos nagylánynak lennem”, meg „vigyáznom a kisöcsémre meg a ma... magányos apámra”, ahogy anyu szépített, de én tudom, hogy igazából mamlaszt akart mondani... De még az is lehet, hogy maflát...

Azért csak odaértünk a suliba. Ugyanoda járunk Istivel, nincs is messze tőlünk, tizenöt perc gyalog, ha jól kilépünk, csak tizenhárom. De az öcsémmel elég nehéz jól kilépni, mert erősen hajlamos az elbambulásra. A ke-

zénél fogva meg mégse rángathatom, mer' ugye ő már másodikos, nem „pisis elsős”. Emiatt a szünetekben sem kereshetem, pedig, főleg az elején, amíg még senkit sem ismertünk, volt, hogy meglestem nagyszünetben, hogy mit csinál, és amikor azt láttam, hogy tökegyedül bámul ki a folyosóablakon, mint egy elveszett ufó, miközben én is tökegyedül érzem magam a 7. b-ben, ahol teljesen váratlanul, november elején landoltam, sírhatnékom támadt.

Most, egy hónappal később sem sokkal jobb a helyzet, de legalább már tudom az osztálytársaim nevét. Na ja, nekik csak az enyémet kellett megtanulni, ami nem is túl bonyolult. Hol van a Cseke Bogi (hivatalosan Boglárka, de otthon senki sem hívott így) a kínai meg a lengyel osztálytársaim nevéhez képest! De mondom, megtanultam mind a huszonhetet, plusz a tanárokét, ha már itt kell kihúznunk a tanév végéig Istivel... Otthon csak kilencen voltunk az osztályban, az egész iskolában meg százan se, mindenki ismert mindenkit, családotul, kutyástul, macskástul. Itt csak mi, hetedikesek vagyunk annyian a négy osztályban.

A padtársamat Zorkának hívják (azelőtt életemben nem hallottam ezt a nevet, azt hittem, ő is külföldi, de nem, csak a szülei azt szerették volna, ha alliterál a neve: Zoltán Zorka alliterál, most már legalább ezt is tudom). Először azt hittem, hogy nagyképű, és nem akar velem szóba állni, de aztán kiderült, hogy ő ilyen. Keveset beszél, azt is halkán mondja. Ma reggel azonban kivételesen volt mondanivalója. Megkérdezte, hogy nem akarok-e vele elmenni a színjátszó szakkörre, ami holnap

indul, bár a többiek szerint hülyeség, meg csak nyolcadikosok járnak oda, akik szóba sem fognak állni velünk. Mondjuk három hetedikes is jár a C-ből, és akkor már öten lennének, így meg már nem is olyan feltűnő, ha a színpadon kívül csak egymással beszélgetünk. Mert ott úgylis kénytelenek lesznek hozzánk szólni.

Eddig eszembe se jutott, hogy színjátszó szakkörbe járjak, de amióta itt vagyok, még senki nem hívott sehova. Azt mondjuk nem tudom, Zorka ott is susogó üzemmódban akar-e működni, de ez az ő dolga. Apu holnap éjszakás lesz, haza tudja vinni Istit, úgyhogy akár el is mehetnék. Legalább lesz egy kis változatosság a suliban meg az otthoni macerák között.

Jó volt az is, hogy a töridogám egész jól sikerült, négyes lett. Igaz, ez az egyetlen tantárgy, amiből mi otthon előbbre jártunk, mint az itteniek. Minden másból csak kullogok utánuk, és kétlem, hogy valaha utolérem őket. Hülye érzés, amikor csak meresztem a szemem, hogy mi a jó fenéről beszélnek. Van egy olyan sejtésem, hogy a félévi bizimmal nem lehet majd dicsekedni. De hát tehetek én róla, hogy el kellett jönni a jó kis sulinkból?! Ezt szoktam mondani anyának is, ha hétvégén meglátogatjuk, és a jegyekről kérdez. Bár szerintem csak megszokásból teszi, mert teljesen el van foglalva az ikrekkel.

Suli után már nem volt érdemes hazamenni, ezért korzóztunk egyet Istivel a Váci utcában. Ez még engem is fel tud dobni egy kicsit, mert tizenhárom éves fennállásom alatt, amíg ide nem költöztünk, összesen talán négyszer jártam Pesten. Mióta apu itt lakik, mindig ő látogatott meg minket, mi csak egyszer voltunk nála.

És azért, bármennyire szeretem, végigsétálni a falunk főutcáján nem túl élménygazdag program: vegyesbolt, kocsmá, presszó, templom, iskola. Ja, ne legyen igazságtalan, van még egy művház is egy szobányi könyvtárral meg egy moziteremmel, ahol nincs mozi, csak néha egy-egy ünnepség vagy turivásár. Itt meg csak kapkodja a fejét az ember, hogy mit nézzen. Persze, mindenekelőtt Isti kell néznie árgus szemekkel, hogy el ne tűnjön a tömegben. Ráadásul mindig olyan helyeken ragad le, amik engem egyáltalán nem érdekelnek, például képes percekig elnézni, ahogyan a húscafátokat vagdossák a forgónyársról a török büfékben. Én meg rángathatom odébb, hogy el ne késsünk.

Háromnegyed öt után értünk a Fővám térre. Sötétedett, már felkapcsolták az ünnepi díszkivilágítást, fényfüzerek és világító szánkók, csengők mindenütt. A hó is elkezdett szállingózni. Isti persze idétlenkedett, kidugta a nyelvét, hogy elkapjon egy-két hópelyhet, de még ezt sem bántam, mert jókedvem lett a hóeséstől.

Öt előtt nyolc perccel már ott álltunk a villamosmegállóban, és vártuk a 49-est a Deák tér felől. Jött is egy, de azt nem apu vezette, ahogy a következő 47-est sem. Isti türelmetlenkedett, hogy ő éhes, meg különben is fázik a keze. Mert persze a kesztyűjét reggel otthon hagyta, én meg elfelejtettem rákérdezni erre. És akkor valaki azt mondta mellettünk, hogy húha, odanézzetek, kifogtuk! Isti meg akkorát füttyentett, amekkorát még nem is hallottam tőle. Mert egy sok-sok apró égővel kivilágított 49-es közeledett, ráadásul nem is olyan, mint máskor, hanem egy régi, fapados. Tisztára mintha egy

filmben lennénk, egy ilyen giccses, karácsonyi hollywoodi sztoriban, de még annál is sokkal jobban, mert ezt a csodavillamost az apukánk vezette. Integetett, amikor meglátott bennünket, mi pedig fülig érő szájjal vissza-integettünk. (Vagyis Istinek ért fülig a szája, remélem, én egy fokkal normálisabban néztem ki.) Volt kalauz is, aki, amikor mindenki felszállt, megrázott egy csengőt, hogy indulhatunk. A kocsi belsejét feldíszítették, és az emberek nem úgy ültek, mint máskor, komoran vagy idegesen, hanem mosolyogtak, meg fényképezgették egymást. Isti legalább háromszor hangosan elmondta, hogy „ugye milyen jól vezeti apu a villamost?”, mire egy nő végre rákérdezett, hogy „Tényleg a ti apukátok a vezető?”, és akkor Isti nagy büszkén bólogatott. Én meg örültem az örömének. Jó, tudom, biztos nem nagyobb dolog egy ünnepi, kivilágított villamost vezetni, mint egy hétköznapi, mégis... egy kicsit most én is büszke voltam a „mamlasz” apámra.

2. Tolakodásban jó vagyok

Addig-addig mondogatta, hogy végül csak elmentem Zorkával a színjátszó szakkörre. Ez még csak egy ismerkedős valami volt, főleg nekem, mert Zorka persze majdnem mindenkit ismert. Tizenhárman jöttünk össze, kilenc lány, négy fiú. De Karcsi bácsi szerint, aki a szakkört vezeti, ez nem baj, majd megoldjuk. Remélem, nem úgy, hogy a lányoknak is fiút kell majd játszaniuk!

A C-sek között mindenesetre van két fiú: a Krisztián meg a Bence. Az ismerkedés abból állt, hogy mindenfélét játszottunk, például, hogy el kellett képzelni valakiről, hogyan telik egy napja. Karcsi bácsi párba állított bennünket, és nekem Krisztián lett a párom. Hogy az miket hadovált össze rólam, te jó ég! Azt mondjuk eltalálta, hogy reggel alig bírok felkelni. De a többi! Hogy fél órát piszmogok a fürdőszobában, további felet a szekrény előtt, sulis után plázázom, este meg a barátnőimmel telőzom... Hahaha! Látná csak, ahogy reggelente rohangálok, hogy Isti rendesen felöltözzön, és ne hagyja otthon a tornazsákját meg a tízóráját, és én se felejtsem el suliba menet kiírni az ajtóra a gázóraállást meg levinni a szemetet. A délutánjaimról nem is beszélve. Ha apu dolgozik, én vásárolok, és megpróbálok úgy tanulni, hogy közben az öcsém folyamatosan ott zizeg körülöttem, mert hatszáz kérdése van. De nem ám csak a matekfüze-

tét dugdossa elém, hogy jó-e a házija, hanem újra és újra megkérdezi, hogy szerintem mikor költözhetünk haza, milyenek lesznek az ikrek, és nem lehetne-e rábeszélni anyuékát, hogy legalább az egyiknek ő adhasson nevet, mondjuk azt, hogy Lapcsánka. Cseke Lapcsánka. Remek. Az mondjuk igaz, hogy néha telózom Reginával, az otthoni barátnőmmel, de hogy egész este...

Ezek után én sem maradhattam Krisztián adósa. Jól megnéztem magamnak – Karcsi bácsi szerint ez egyébként is alap, ha meg akarunk érteni egy karaktert. El kell képzelni, hogyan néz ki, milyen ruhákban jár, hol él, mit eszik reggelire. Igaz, először azt sem értettem, hogy mi az a karakter, mert nekem erről egészen más ugrott be, ugye a betű a billentyűzeten, de kiderült, hogy a színházban a szereplőket hívják így. Akit a színész eljátszik, ha jól értettem. A Rómeó, az is egy karakter a Rómeó és Júliában. De Krisztián nem egy Rómeó. Kábé olyan magas, mint én, vagyis úgy 170 centiméter. A haja barna és a szeme is. Megjegyzem, nekem is, csak az övé rövid, és oldalt fel van nyírva, az enyém meg a vállamig ér. Rómeó biztos szőke volt és kék szemű. Krisztián viszont szemüveges, bár így sem néz ki rosszul. És az is látszik rajta, hogy sportol valamit. Ezek után olyan napot képzeltem neki, hogy hatkor kel, edzésre megy, aztán suliba, utána különangol, tanulás, este meg számítógépezik vagy megnéz egy filmet. Otthon semmi dolga, testvére nincs, szüleinek egyetlen szeme fénye, hozzák-viszik a családi Mercivel.

A szeme kikerekedett a szemüveg mögött, amikor mindezt meghallotta, az utolsó mondatától meg, ha le-

het, még nagyobbra nyílt. Jó, itt egy kicsit csaltam, tegnap reggel véletlenül láttam megállni azt a Mercit a sulis előtt, pontosabban Isti látta, aki nagyon otthon van az autómárkákban, rögtön huhogott is, hogy milyen klassz járgány. Nekem ugyan egyre megy: nagy és fekete. Ennyi.

Hiába találtam el az igazságot úgy kilencven százalékban, Krisztián nem adta olyan könnyen magát. Kijelentette, hogy nem reggel jár teniszezni, hanem kedden és csütörtökön délután, és a különangol sem igaz, ő azon már túl van, és a harmadikat-negyediket Londonban járta ki, mert akkor ott dolgozott az apukája. De azt nagy kegyesen elismerte, hogy hétfőnként tényleg jár egy némettanárhoz.

Játszottunk még mást is, például el kellett képzelnünk, hogy sorban állunk egy boltban a pénztárnál, és valaki elénk akar tolni. De ekkor már Zorka volt a párom, aki a maga suttogó nyuszi természetével persze túlduvariaskodta a jelenetet, de amikor cseréltünk, én aztán nyomultam, mint a tank, Karcsi bácsi meg is dicsért. Pedig csak azt játszottam el, amit a múlt héten a boltban láttam. Nem akarok dicsekedni, de én voltam a legjobb. Na jó, holtversenyben egy nyolcadikos lánnyal, Szilvivel, aki azt játszotta, hogy ő egy plázacica, aki szempillarebegtetéssel és melldomborítással előzi be a többieket. Jól csinálta, és velem ellentétben volt is mit domborítania, a fiúk legnagyobb örömére.

Kiderült az is, hogy Krisztiánék úgy kerültek ide, hogy Karcsi bácsi a magyartanáruk, ahogy a nyolcadikosok többségének is. De nem egyedül vezeti a csoportot,

van vele még egy lány is, Zsuzsi, aki valamikor Karcsi bácsi tanítványa volt, most pedig valami drámatanári suliba jár, és rajtunk gyakorlatozik. Zsuzsi szerint rém élethűen csörtettem és törtettem a képzelt pénztár előtti sorban, azt a mondatomat pedig, hogy „Mit kaffog maga itt velem, elgurult a nyugtatója?“, külön díjazta, hogy milyen életszerű. Mondjuk nem magamtól találtam ki, én is a boltban hallottam. Krisztiánék jelenetén viszont meglátszott, hogy nem gyakran járnak bevásárolni. Úgy képzelte a törtétezt, mint amikor a tenispályán udvariasan megköszöni a játszmát: „Hm... bocsanat... sajnos sietnem kell... fontos dolgom akadt...” Bence meg erre annyit tudott visszavágni, hogy „hé, nyugi”, pedig különben egy dumagép, akármit mondott Karcsi bácsi, mindenhez volt valami hozzáfűznivalója.

Egyszóval egyáltalán nem bánom, hogy hallgattam Zorkára, és beneveztem a színjátszóra, csak azt nem tudom, mi lesz akkor, ha apu délutános, mert mégis hová teszem addig az öcsémet. Ide mégsem hozhatom, tuti, hogy nem bírná ki nyugodtan azt a másfél órát. Ott-hon bezzeg, ha éppen senki sem ért rá, mindig rá lehetett bízni a második szomszédra, az Illus nénire, és Isti is szeretett oda járni, mert Illus néninek volt egy lova, két kecskéje és két macskája. Illus néni szerint a Fecske ugyan csak egy kivénhedt gebe, akinek körülbelül annyi foga van, mint Illus néninek, tehát három, de annyi éven át jól szolgálta, hogy nem volt szíve megválni tőle. Isti meg imádta körbesétáltatni az udvaron. Azzal szórakozott, hogy felrakta a Pamacs cicát a hátára, aztán úgy keringtek órákon át, hogy beleszédült, aki nézte.

Hogy most kire fogom passzolni, fogalmam sincs. Mindegy, megoldom, mert ezen a mai színpadon végre nem éreztem magam tökhülyének. Kár, hogy az osztálytársaim – Zorkán kívül persze – nem látták, amikor megdicsértek. De Krisztiánék meg a többiek igen, és azért ez is valami.

3. A guruló néni

Még mindig nem szoktam meg, hogy egy régi, emeletes házban lakunk, és nem lehet csak úgy kiszaladni a kertbe. Jó, most épp tél van és hideg, és mire hazaérünk, már be is sötétedik. De vasárnap kora délután megszállt a dögunalom, annyira nem történt semmi, leszámítva, hogy havazni kezdett. Otthon ilyenkor jól megdobálnám Isti, és Roni, a kutyánk is ott loholna mellettem, mert imádja a havat, vagy elmennénk szánkózni a Kaparós-dombra. Állítólag azért hívják így, mert olyan meredek, hogy a tíz körmöddel kell kapaszkodni, hogy a lecsúszkált havon vissza tudj rá mászni.

– Vagy hóembert építeni! – rikkantott Isti, mire észbe kaptam, hogy a szánkózást már hangosan mondtam.

– Na, Bogiii! Menjüüüünk!

Amikor így elnyújtja a szavakat, mint nagymama a rétestésztát, az mindig rossz jel. Akkor csinálja, amikor ráakad egy témára, amivel képes akár órákig nyúzni az embert, és egyszerűen nem lehet leállítani.

– És hova építsük? Az utca közepére?

– Hát ide, az udvarra!

Udvarnak itt azt a tornateremnyi négyszöget csúfolják, amit a gangos házunk körbevesz. Sárga kőkockákkal van kirakva, de ahogy kinéztem, nem látszódtak a kockák, mert fehérbe borult az egész. Már legalább tízcentis volt a hó.

– Á, még biztos nem áll össze – tettem egy utolsó kísérletet, de magam is tudtam, hogy hiába.

A következő menjüüünkre megadtam magam, és elküldtem Istit öltözni. Kerestem egy sárgarépat a kamrában az orrnak, szemnek meg két kék kupakot, és már caplattunk is le a másodikról. Istinél ez sem csendes mutatvány, mert trappol, miközben bele-belerúg a vasorklátba. Azt pedig ki nem hagyná, hogy amikor leéerünk a földszintre, a korlát végén lévő hattyúfejet jól kupán ne csapja. Szegény. Még szerencse, hogy vasból van.

A hó tényleg nehezen tapadt össze, de azért sikerült egy kisebb hóembert összehoznunk. Istinél persze ez sem ment néma csendben, a harmadik „Ide nézz, Bogi!” felkiáltásra a földszinten lakó néni is kinézett az ablakon. Még nem sok mindenkit ismerek a házból, de őt, pontosabban a kutyáját igen. Ez egy lógó fülű, fekete-fehér spániel, többször láttam már, ahogy sétáltatta. A néni annyira nem öreg különben, kábé annyi idős lehet, mint anya, vagy egy kicsit idősebb, és úgy néz ki, mintha gömbökből rakták volna össze: kerek a feje, a két melle, a hátsója, de még a kontya és a szemüvege is. Menni is úgy megy, mintha gurulna. Ahogy elhúzta a függönyt, a spániel feje is mindjárt megjelent mellette, és rögtön ugatni kezdett.

– Bocsánat, majd halkabbra állítom az öcsémet! – kiabáltam neki legalább olyan hangosan, ahogy az előbb Isti, de így legalább meghallotta.

Legyintett, és mintha mondott is volna valamit.

– Nem értem! – kiáltottam felé, erre kinyitotta az

ablakot, de mire szólhatott volna egy szót, a kutya már ki is ugrott rajta, és belehempergett a hóba.

Isti persze azonnal utánavetette magát, és máris együtt hemperegtek.

– Mindjárt jövök, addig ne engedjétek, hogy kiszökjön a kapun! – kérte a néni, és becsukta az ablakot.

Jött is, muris fülvédőben, kiskabátban. Pontosabban nem jött, hanem méltóságteljesen gurult, és próbálta magához hívni a kutyát. Mint kiderült, Gömbinek hívják (mármint a kutyát), pedig ő – ellentétben a nénivel – egyáltalán nem gömbölyű. De Gömbinek esze ágában se volt bemenni, szinte megvadult a hóeséstől meg az öcsémtől, úgy kergetőztek, mintha gyorsított felvétellel kapcsoltak volna egy filmet.

Végül Jutka néni (mert megkérdeztem a nevét) azt mondta, hogy hagyjuk, hadd rohangáljanak, legalább ő is megússza a ma esti kutyasétáltatást, és az öcsém is kifutkoshatja magát. Nem állhattam meg, hogy megkérdezzem, miért Gömbi a kutya neve, amire elnevette magát, és azt mondta, hogy kiskutyának nagyon is kövér volt, akkor nevezte el így. Aztán a kutya megnyúlt, ő meg kigömbölyödött, de hiába próbált neki más nevet adni, úgy megszokta a Gömbit, hogy semmi másra nem hallgat.

– Gondolhatod, hogy néznek ránk az emberek, ha szólongatom! Először bántott, de most már csak nevetek rajta.

Tényleg nevetett, és még mintha ez a nevetés is kigurult volna belőle. Isti közben arcot csinált a hóember-

nek a sárgarépából meg a kék kupakokból, Jutka néni pedig azt mondta, hogy hoz még néhány gombot a hóember kabátjára.

Mire visszagurult a gombokkal és egy régi sállal, apu is megérkezett a munkából. Láttam rajta, hogy nagyon fáradt. A homlokát dörzsölgette, ami nála azt jelenti, hogy fáj a feje, de azért megdicsérte a hóembert, és megköszönte Jutka néninek a gombokat. Kiderült, hogy ők még nagyon régről, apu gyerekkorából ismerik egymást, de erre csak most jöttek rá. Jutka néni ugyanis születése óta itt lakik a házban, apunak pedig a nagynénje lakott itt valamikor, akitől a lakásunkat örökölte. („Milyen szerencse, hogy az a ma... gányos apád megörökölte azt a lakást, még ha egy romhalmaz is, különben lakhatott volna élete végéig albérletben, amilyen élhetetlen” – mondta anyu. Kicsit furcsálltam, hogy anyu szerencsének nevezi, hogy Gizi néni meghalt, de hát egész életemben vagy kétszer találkoztam vele, már nem is emlékszem az arcára, így elintéztem azzal, hogy minden rosszban van valami jó. Gizi néni halálában az, hogy most apunak – és vele együtt nekünk is – van hol laknunk.)

Szóval, amikor apu gyerekkorában itt nyaralt Gizi néninél, akkor egyszer-kétszer együtt is játszottak Jutka nénivel. Igaz, apu erre már egyáltalán nem emlékezett, de ezen Jutka néni nem sértődött meg.

– Ó, akkor még olyan kis cingár voltam, nem csoda, hogy nem ismert meg, István – legyintett nevetve.

Apu persze nem tudta, hogy erre mit mondjon, csak mormogott valamit, hogy tényleg, most már neki is rém-

lik. Beszélgetni kezdtek Gizi néniről, pontosabban Jutka néni beszélt, apu meg néha közbeszúrt egy-egy félmondatot. Az öcsém közben megunt a hőemberezést, és nyaggatni kezdte aput, hogy menjünk el pizzázni. Nem hiába, mert apu viszonylag könnyen beadta a derekát.

Az én főzési repertoárom kimerül a tejbedarában és a rántottában. Hét közben a suliban eszünk, hétvégén apu főz valamit, kivéve, ha dolgozik, mert ilyenkor jövök én. Ebédre rántotta volt, és semmi kedvem nem volt vacsorára tejbedarát főzni, ami nekem mindig vagy csomósra, vagy hígra, vagy betonkeményre sikerül. Középút nincsen. Elbúcsúztunk Jutka nénitől meg Gömbitől, búcsút intettünk a csíkos sállal már egész menő kinézetű hóemberünknek is, és elindultunk a szomszéd utcában lévő pizzázóba. Nem mintha annyira odalennék a pizzáért. Hiányoztak az otthoni vasárnapi ebédek, és nem is csak anyu főztje meg a jó kis süti, hanem az egész otthoni életem.